

Arrest

nr. 274 491 van 22 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2021 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Spaanse broer. Op 12 augustus 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 29 september 2021 dient verzoeker een tweede vestigingsaanvraag in, opnieuw in functie van zijn Spaanse broer. Op 28 januari 2022 beslist de gemachtigde tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op dezelfde dag beslist de gemachtigde tot een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer die verklaart te heten

(...)

In voorkomend geval alias

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28 01 2021 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Artikel 74/11, §1, tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

*x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en,
x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering met uitgevoerd werd
drie jaar*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar

Betrokkene is in het bezit van een reispaspoort Marokko afgeleverd op 07.09.2017 te Antwerpen zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen en bij uitbreiding België is binnen gereisd

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 De eerste aanvraag ingediend op 02 03 2021 werd geweigerd op 12 08 2021 Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging met in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende al op 29.10.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. waarbij geen of nauwelijks nieuwe stukken werden voorgelegd Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in Een aanvraag conform artikel 47 e v van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermog te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing Bijgevolg, betrokkene wist uit een eerdere beslissing inzage zijn aanvraag gezinshereniging dat een volgende aanvraag geen kans zou maken, temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken voorlegde die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 08 2021 dat hem op 20 08 2021 werd betekend Betrokkene heeft met het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/11 van de wet van 15 12 1980 Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, de referentiepersoon Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr 273191/07, Onur/Groot-Brittannië, N MOLE Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing. 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz vallen pas onder

de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R v V. nr nr 142 746 van 3 april 2015) Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

"De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- *de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en de duur van het inreisverbod*
- *Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.*

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/II§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij. Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod. In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van de afgifte van de bijlage 20. Verzoeker diende slechts voor een tweede maal een aanvraag gezinshereniging in. De tweede maal gezinshereniging werd niet enkel geweigerd voor een tweede maal maar er werd tevens overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing het volgende : (...).

Krachtens Artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- *indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd en/of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker probeerde zijn verblijf te regulariseren.

Er wordt nergens rekening gehouden met het feit dat verzoeker slechts 2 maal een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Verzoeker heeft inderdaad er voor gekozen om geen beroep in te stellen tegen de eerste bijlage 20. Er werd geen beroep ingesteld tegen deze eerste weigering omdat verzoeker er van overtuigd was tegenmoet te kunnen komen tegen de weigeringsgronden door middel van het voorleggen van bijkomende bewijzen.

Aangezien er bij een annulatieberoep geen rekening gehouden kan worden met bijkomende documenten, verkoos verzoeker er dus bewust voor een nieuwe aanvraag in te dienen en bijkomende documenten voor te leggen aan verwerende partij, zoals de wet voorziet.

De bestreden beslissing om een inreisverbod op te leggen werd niet op draagkrachtige en pertinente wijze gemotiveerd door de loutere verwijzing naar artikel 74/11; §1; tweede lid 1° en 2°.

Er wordt inderdaad niet betwist dat er geen gevolg werd gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Echter wordt er evenmin betwist dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 47 van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dat hij, ingevolge deze aanvraag in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

Door de vervolgens ingediende verblijfsaanvraag dd. 29.09.2021 op grond van artikel 47 van de Vreemdelingenwet te behandelen en te beslissen dat verzoeker in het bezit mocht worden gesteld van een tijdelijke verblijfstitel, erkende verweerder in wezen ook reeds dat er in hoofde van verzoeker op dat ogenblik gerechtvaardigde redenen voorhanden waren dat hij

nog geen gevolg gaf aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de nieuwe, voorgelegde elementen en bewijzen ten laste waaromtrent een nieuwe onderzoek zich opdroeg.

Er kan niet ontkend worden dat verzoeker gerechtigd was om de uitkomst van zijn tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 47 van de Vreemdelingenwet op het Belgische grondgebied af te wachten.

Er blijkt niet dat verweerder in deze situatie in redelijkheid op dezelfde dag dat hij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 47 van de Vreemdelingenwet alsnog ongegrond verklaart zonder meer een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek kan gegeven en een inreisverbod kan opleggen onder verwijzing naar de vaststelling dat niet binnen de toegekende termijn gevolg werd gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en al zeker niet dat het bestuur de duur van het inreisverbod kan rechtvaardigen door te stellen dat verzoeker zijn verblijf op het Belgische grondgebied tracht te verlengen door na het eerder bevel om het grondgebied te verlaten nog een tweede aanvraag heeft ingediend.

Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat een vreemdeling niet terzelfdertijd kan onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel. De latere, zelfs tijdelijke, verblijfstitel impliceert de opheffing van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor verweerder ook niet dienstig kan voorhouden dat bij het verstrijken van een attest van immatriculatie het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw uitvoerbaar wordt (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575). In het arrest van de Raad van state nr. 235.046 werd immers reeds het volgende gesteld:

"Wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard en diensgevolge een attest van immatriculatie aan de betrokkene wordt gegeven, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt en dit in afwachting van de behandeling ten gronde van de aanvraag. In het bestreden arrest is derhalve op wettige wijze geoordeeld dat "het toekennen van dergelijk verblijfsrecht; zelfs al betreft het een precair verblijf, [...] haaks [staat] op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en [...] dan ook niet anders [kan] geïnterpreteerd worden als dat de verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken". Een attest van immatriculatie raakt dus niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf. Verzoeker had op basis van zijn nieuwe aanvraag gezinshereniging bijgevolg een(tijdelijk en precair) verblijfsrecht verworven. Er kan dus bezwaarlijk een inreisverbod worden opgelegd omwille van het feit dat hij de vorige beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar. Er dient immers te worden vastgesteld dat de motivering uit de bestreden beslissing enkel toelicht aan welk bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolg werd gegeven. Toch betreft dit geen bijkomende motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar "specifieke omstandigheden van het geval". Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw. Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd

opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd. De bestreden beslissing is dan ook onwettig."

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De gemachtigde beslist in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet dat aan verzoeker een inreisverbod dient te worden betekend omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan in de bevelscomponent van de beslissing van 28 januari 2022 (bijlage 20) én omdat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd omwille van het enkele feit dat verzoeker zijn verblijf trachtte te regulariseren. Deze kritiek kan niet worden gevolgd aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod gebaseerd is op het feit dat er enerzijds geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en anderzijds omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Verzoeker ontkent niet dat hij twee keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Spaanse broer als referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, en dat dit gegeven één van de beweegredenen vormde om in de bijlage 20 van 28 januari 2022 te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. In de mate dat het middel gericht is tegen de bijlage 20 van 28 januari 2022, is het middel niet-ontvankelijk. Immers, enkel een middel dat gericht is tegen de bestreden beslissing kan op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (R.v.St. nr. 45.181, 8 december 1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De Raad wijst er nogmaals op dat de beslissing van 28 januari 2022, om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, niet alleen steunt op het feit dat verzoeker onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf een nieuwe verblijfsaanvraag indiende, maar ook op de vaststelling dat verzoeker duidelijk maakte dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wenste te houden.

In de mate dat de kritiek gericht is tegen de motivering van de termijn van het inreisverbod, wijst de Raad erop dat de gemachtigde de duur van het opgelegde inreisverbod heeft gemotiveerd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt. Er werd om de volgende redenen gekozen voor een duurtijd van 3 jaar: verzoeker misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2021 en het belang van immigratiecontrole.

Het is in de gegeven omstandigheden, waarbij een tweede verblijfsaanvraag wordt ingediend, *quasi* onmiddellijk na de weigering van een eerste gelijkaardige aanvraag, niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat er sprake is van misbruik, en om dit element te betrekken bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Het loutere feit dat verzoeker zelf vindt dat het "*maar*" gaat om twee aanvragen, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hem een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd en dat geen individueel onderzoek zou zijn gevoerd.

Verzoeker betoogt dat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten werd opgeheven nadat hij, ingevolge zijn aanvraag van 29 september 2021, in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie.

De Raad herhaalt dat het inreisverbod gebaseerd is op meerdere determinerende motieven. De gemachtigde nam de bestreden beslissing niet enkel op basis van het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, maar baseerde zich ook op de vaststelling dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De kritiek van verzoeker heeft betrekking op een overtollig motief. Het kan niet leiden tot een schending van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet of van enige andere rechtsregel, noch kan het een nietigverklaring van de beslissing verantwoorden (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998). De kritiek dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 augustus 2021 is opgeheven, mist bovendien juridische grondslag. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een attest van immatriculatie enkel een invloed heeft op de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel en niet op het bestaan van deze maatregel. Daarnaast betoogt verzoeker ten onrechte dat de gemachtigde nog bijkomend had moeten motiveren waarom geen kortere termijn voor het inreisverbod werd opgelegd. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet omvat uitsluitend een positieve motiveringsplicht, waarbij moet worden gemotiveerd waarom een bepaalde termijn voor het inreisverbod wordt opgelegd. Dit betekent dat de gemachtigde niet moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde is voorbijgegaan aan een aantal omstandigheden die in zijn voordeel zouden pleiten. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de gemachtigde ertoe gehouden is uitdrukkelijk te motiveren over alle elementen betreffende zijn persoonlijke situatie. Een dergelijk standpunt vindt geen steun in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde kan bij de motivering van het inreisverbod volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur. Uit artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht:

“Schending van de hoorplicht

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Verzoeker werd niet gehoord vooraleer er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Om een schending van de hoorplicht vast te stellen is het bovendien niet nodig om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen. Het betreft veeleer een redelijkheidscriterium waarbij het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat het hoorrecht is geschonden doordat hij niet gehoord werd voordat hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker recent twee aanvragen indiende met het oog op gezinshereniging met zijn Spaanse broer, waarbij hij over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvragen alle nuttige elementen aan te voeren. Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 60: "Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit."). Verzoeker heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

Hieruit volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoeker zou aantonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker blijft bovendien in gebreke te duiden welke elementen hij alsnog had wensen aan te brengen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de redelijkheidsplicht:

"Schending van artikel 74/13 Vw en artikel 8 EVRM; Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.

De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoeker woont reeds jaren samen met zijn broer. Dat verzoeker bijgevolg een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet. De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn familieleden en zijn privéleven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven. Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden. Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht. Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied. Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden. Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte. De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker en zijn familie waarmee hij samenwoont, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident. Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden. De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding

genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.3.2. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangezien dit artikel enkel van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen, volgend op een weigering van de vestigingsaanvraag van verzoeker in functie van zijn Spaanse broer. Door de gemachtigde werd vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de bij artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging; zodoende werd het recht op verblijf geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten. Het spreekt voor zich dat de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging in het licht van de wettelijke bepalingen (waaronder artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet) ontegensprekelijk reeds een beoordeling van de aangevoerde familiale situatie inhoudt.

De gemachtigde heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de relatie tussen verzoeker en zijn broer geen aanleiding kan geven tot bescherming en dit omdat de band van afhankelijkheid niet werd aangetoond. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan er inderdaad slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er geen sprake is van een beschermd gezinsleven:

*"Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbonden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v. V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt "*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC